

Til § 61.

Denne Bestemmelse træder i Stedet for Sølovens § 47, som er forkortet betydeligt. Da man ikke i Sømandsloven beskæftiger sig med Passagerers Forhold, omfatter Reglen ikke — saaledes som Sølovens § 47 — Passagerer direkte. Ved det samtidig hermed fremlagte Udkast til Ændringer i Søloven, er derfor — ved en Tilføjelse til Sølovens § 171 — Bestemmelserne i nærværende Paragraf gjort anvendelige paa Passagerer.

K a p i t e l 4.

Disciplinstraf.

Spørgsmaalet om Skibsførerens Myndighed til at paalægge Straf for Tjenesteforseelser har været Genstand for vidtløftige Overvejelser i Kommissionen. Den nugældende Ordning, hvorefter Skibsføreren for Tjenesteforseelser kan idømme Mandskabet Straf, bestaaende i Tab af Hyre, har visse uheldige Sider. Det kan vel ikke i Almindelighed siges, at Føreren ved Udøvelsen af denne Straffemyndighed bliver Dommer i sin egen Sag. En Tjenesteforseelse ombord vil nemlig kun undtagelsesvis være rettet mod Skibsføreren. Men erkendes maa det, at det, naar Forseelsen har været direkte rettet mod Føreren, f. Eks. naar Sømanden har nægtet at adlyde hans Befaling eller maaske ligefrem forulempet ham eller øvet Vold imod ham, kan være betænkeligt at lade Føreren dømme Sømanden. Det vilde ikke være uforstaaeligt, om Føreren i saadanne Tilfælde ikke var i Stand til at dømme med den nødvendige Ro og Upartiskhed, og dette fører i hvert Fald med sig, at man særlig med disse Tilfælde for Øje i Loven bør træffe saadanne Bestemmelser, at uoverlagte og forhastede Domme fra Førerens Side saavidt muligt forhindres.

Der har i alle Kommissionerne været Enighed om, at det ikke vil være muligt simpelthen at afskaffe Skibsførerens Straffemyndighed uden at sætte noget andet i Stedet. Et Skib, der ofte i mange Maaneder er borte fra Hjemlandets Havne, er afskaaret fra paa sædvanlig Maade at faa Lovovertrædelser paakendt af Landets Straffemyndigheder. Det er derfor givet, at der ombord maa findes en eller anden disciplinær Myndighed, der kan optræde, naar der bliver begaaet Tjenesteforseelser. Herom har der ikke fra nogen Side været rejst Tvivl. Man har i den danske Kommission været inde paa den Tanke, at Skibsføreren vel burde have Midler til straks at gribe ind overfor Tjenesteforseelser, men at Myndigheden til at paalægge Straf ikke burde tilkomme ham. Man har tænkt sig, at han paa lignende Maade som hidtil kunde afholde Forhør, og at Sagen saa af ham kunde sluttes, forsaavidt den skyldige vilde vedtage en Bøde for den begaaede Forseelse. Vilde den sigtede ikke vedtage Bøden, og Skibsføreren ønskede ham straffet, skulde Føreren forelægge Sagen for dansk Søret eller dansk Konsul i den første Havn, hvor det var muligt. En saadan Ordning, hvorved Skibsføreren ikke længere fik Straffemyndighed, men kun en »Forelægsmyndighed«, vilde vel principielt men ikke praktisk taget være meget forskellig fra den nuværende Ordning, efter hvilken Sømanden, naar han er utilfreds med den Straf, Føreren har paalagt ham, kan indanke Førerens Afgørelse for dansk Søret eller dansk Konsul i den Havn, hvor han afmønstres. Naar Kommissionerne dog ikke har stillet Forslag i denne Retning, skyldes det bl. a. følgende Grunde. Man har næret Betænkelighed ved at paalægge Konsulerne, som ofte ikke er i Stand til at forstaa det danske Sprog og i Reglen ikke har fornødent Kendskab til dansk Lov, at dømme i første Instans i disse Sager. De valgte Konsuler vil i de fleste Tilfælde ikke være egnede